

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi24.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteSon
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

27 Mayıs 2026 S.113

Fotoğraf: Erdoğan Alayumat

Emekçilerin Çözüm Yolu

Bir süredir geldi gelecek denen mutlak butlan tartışmasına son nokta konuldu. Dinci-faşizmin tepesinden verilen emirle, mahkeme alelacele CHP yönetimini görevden alarak kongreyi yok saydı, yönetime el koymuş oldu. 19 Mart'ta CHP'nin Cumhurbaşkanı adayı İmamoğlu'nun tutuklanması ve belediyelere dalga dalga operasyonlar ile el konulmasının ardından sıra cerrahi bir operasyonla CHP'nin yönetimine el koymaya geldi. Dinci faşist iktidar tarafından ardı ardına yapılan hamlelerle CHP adeta köşeye sıkıştırıldı, seçimlerin bir tiyatro olduğu ve dinci faşizmin sandığı dahi ortadan kaldırmak istediği net bir şekilde anlaşılmalı oldu.

Devamı 2. sayfada...

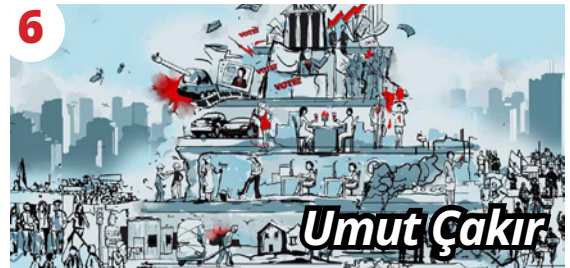
2 İki Ayaklanma Bir Sonuç!

Editör

5 Ben Hakettim Mi Bunu?

Sinan Koçum

6 Yeni Olgular Işığında Kopuşun Patikası -I

Umut Çakır

10 Karşı Devrimci Terörün Küresel Mimarisi

12 Küba Boyun Eğmeyecek

Emekçilerin Çözüm Yolu

Manşet

Her toplumsal ayaklanmada, her işçi eyleminde ve kitlesel kabarışta sermaye egemenliği için bir kurtarıcı sübab görevi gören, **emekçilerin burjuva düzen ötesine taşan özlem ve isteklerini düzen sınırlarına çekip pasifize eden CHP**, şimdi "saldırı altında". Bu tanımlama bize değil, ama bilcümle "faşizm tehlikesi geliyor", "demokrasi için mücadele edelim" diyen sosyal reformist partilere ait.

Daha düne kadar 2017 referandumunda, 2023 seçimlerinde sermaye egemenliğini devrim tehdidinden kurtarmak için seçimleri dinci faşizme altın tepside sunan bu partiye sahip çıkmak için, canhıraş çalışıyorlar. Oysa sosyal reformist partilerin de, iki ülkenin işçi sınıfının ve emekçilerinin de çok açık bir şekilde kendi tarihlerin bildiği **CHP, gerici burjuva cumhuriyetin kurucu partisi olarak**, Kürt ulusunun **inkar ve sistematik imhasında**, binlerce komünistin **katledilmesinde**, **Denizlerin idamında**, 19 Aralık **zindan katliamlarında** ve daha sayamadığımız nice yerde ya doğrudan örgütleyicidir ya da dolaylı yoldan bu süreçlerde yer almıştır. Tepeden tırnağa gerici ve anti-komünist bir sermaye partisi olan CHP'ye sahip çıkmak, sermaye iktidarına kimin geleceğine dair kavgaya katılmak ne sosyalistlerin, ne de Türkiye işçi sınıfının derdi olmalıdır.

Bugün kavga halinde olan dinci faşist iktidar ile CHP parçası oldukları sermaye egemenliğini kurtarmak, sermayenin kar marjını yükseltmek için her fırsatta topluma yönelik saldırıları birlikte planlıyor, emekçilerin düzen dışına taşan mücadelesini bastırmak için farklı yollardan gelerek aynı noktada buluşuyor. **Sermayenin CHP'ye biçtiği misyon**, sosyalist hareketin belli bir kesimini kendisine yedeklemek, işçi hareketinin dostuymuş gibi davranıp hareketi tavsatmak, suni kavgalar yaratarak işçilerin, emekçilerin gerçek siyasal kurtuluş yolu olan devrimin gücünü savurmaktır. Yüz yılı aşkın bir yönetme geleneği olan sermaye ne kurucu partisinden vazgeçer, ne de onu kenara iter.

Bugün emperyalist saldırganlığın doruğa çıktığı, **emekçi sınıfların yaşamsal sorunlarının devrimi güncel ve acil hale getirdiği bu tarihsel momentte**, dinci faşist iktidar ile CHP arasındaki kavganın patlatılması boşuna değil. Üstelik sermaye sınıfı toplumu kontrol altında tutmak için oluşturduğu yasaları, her fırsatta hiçe sayarak iktisadi ve askeri zor güce dayanarak burjuva partileri yeniden dizayn edebilir. Bu bağlamda yasaların, burjuva parlamentosunun emekçiler için hiçbir hükmü kalmamıştır. Gerçek kurtuluş yolu işçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf hattıdır!

Emekçilerin gerçek çözüm yolu, tüm bu fasaryanın ötesine geçen, devrimci halk iktidarını öncelleyecek mücadelenin taşlarını örmektir. Bağımsız devrimci sınıf politikasını en güçlü şekilde örgütlemek için ileri!

İki Ayaklanma Bir Sonuç!

Editör

Yüzyılımız ayaklanmalar yüzyılıdır. Çağımız kapitalizmin çöküş, toplumsal devrimlerle sosyalizme geçiş çağıdır.

Birbirini tamamlayan, aynı anlamda kullanılabilir bu iki tespitin doğruluğu, toplumsal yaşam tarafından her gün yeni ayaklanma ve devrim girişimleriyle kanıtlanıyor.

Bu ay içinde patlak veren iki halk ayaklanması son örnek oldu. **Ayaklanmalardan biri Bolivya'da, bir diğeri Kenya'da**; Kenya'nın başkenti Nairobi'de patlak verdi.

Her iki ayaklanma birer gerçek halk ayaklanması biçiminde ortaya çıktı ve halen devam ediyor. Bu iki ayaklanmayı gerçek birer halk ayaklanması olarak tanımlamanın nedeni, her ikisinin de **halkın yaşamında ortaya çıkan yaşamsal sorunlardan ve bu sorunların çözümünü amacıyla kitlelerin sokağa çıkmış olmalarıdır**.

Bolivya'daki ayaklanma ile başlayalım.

Nisan ayında halkın değişik kesimlerinin **ABD işbirlikçisi Rodrigo Paz Pereira hükümetine karşı** başlattıkları eylemler, başta "protesto" eylemleri biçimindeydi. Henüz bir ayaklanma düzeyinden uzaktı. Ancak halkın eylemleri sürekliliğini korudu ve yavaş yavaş halkın farklı kesimleri de eylemlere katılmaya başladılar. Son olarak **işçi sınıfının madenci kesiminin sokağa çıkması**; Bolivya devletinin zor kullanmaya başlaması ve işçilerle halkın bu zor politikasına devrimci tarzda yanıt vermeleriyle eylemler bir halk ayaklanmasına dönüşmüş oldu.

Kolombiya Cumhurbaşkanı Gustavo Petro, Bolivya'da yaşananları **"jeopolitik kibre karşı bir halk ayaklanması"** olarak tanımladı. "Jeopolitik kibir" tanımını bir kenara koyarsak, yaşananların kısa sürede gerçek bir halk ayaklanmasına dönüştüğünden kuşku yok.

Aynı şekilde, Bolivya'nın şimdiki Başkanı'nın bir ABD kuklası olduğundan da bir o kadar kuşku yok. Ayaklanma karşısında kuklasının zor durumda olduğunu görünce ABD, ayaklanma için "darbe girişimi" dedi. İleride bir savaş suçlusunu olarak anılacağından ve belki de bundan yargılanacağından şüphemiz olmayan ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio ise, **"suçluların ve uyuşturucu kaçakçılarının kıtamızda demokratik olarak seçilmiş liderleri devirmesine izin vermeyeceğiz"** diyerek kuklasına yani Rodrigo Paz'a sahip çıktı.

Bu sahiplenme, halk ayaklanmasının adresini bulduğunun ilanıydı. Bolivya'da halk, sadece işbirlikçi burjuva sınıfa ve onun hükümetine karşı değil, aynı zamanda Amerikan emperyalizmine karşı ayaklanıyordu.

Halk ayaklanmasını tetikleyen nedenlerin başında, işbirlikçi faşist hükümetin un, benzin, dizel gibi yaşamsal mallara verdiği "sübvansiyon"u yani devlet desteğini kaldırması geliyordu. Paz hükümeti, bu devlet desteğini kaldırınca ekme, benzin, dizel gibi emekçi sınıflar için yaşamsal önem taşıyan malların fiyatları bir gecede fırladı. Aynı zamanda büyük bur-

juvaziye yönelik vergileri kaldırarak sınıfsal karakterini tümüyle ortaya koydu. Öte yandan, yeraltı kaynaklarını, lityum karbonhidratlar gibi doğal kaynakları emperyalist sermayeye peşkeş çeken kararnameler çıkardı. Emperyalist sermayeye peşkeş çekmek amacıyla kamu şirketlerinin, hava yolu ve kamu toplu taşıma şirketlerinin özelleştirilmesi kararı; en sonu küçük toprak mülkiyetine el koymanın yolunu açan kararnamenin yayınlanması hükümete duyulan kin ve öfkenin bir ayaklanmaya dönüşümünü tetikledi.

Şimdi, ayaklanmacıların tek talebi, **işbirlikçi Paz hükümetinin istifası**. Bunun için yollar kapatılmış, devlet kurumları kuşatılmış, polisin şiddetine devrimci zor yöntemleriyle karşılık verilmeye başlanmış.

İkinci ayaklanma Kenya'da, özellikle Kenya'nın başkenti Nairobi'de patlak verdi.

Kenya'daki halk ayaklanmasını tetikleyen nedenler, Boliviya'daki **halk ayaklanmasına yol açan nedenlerle büyük benzerlik içinde**. ABD emperyalizmi ile siyonist İsrail'in İran'a karşı Batı Asya'da başlattıkları savaş; savaş sonucu Hürmüz Boğazı'nın kapanması sonucu ortaya çıkan akaryakıt krizi Kenya'yı da vurdu.

15 Mayıs'ta dizel fiyatlarına getirilen %23.5; benzin fiyatlarına getirilen %8 zam, emekçi sınıfları ve yoksul kitleleri ayaklandırmaya yetti. **Toplu taşıma sektörü işçileri greve gittiler. Ulaşım büyük ölçüde durdu**. Ayaklanmacılar ana yolları lastik yakarak ve barikatlar kurarak kapattılar.

Bütün burjuva devletlerde olduğu gibi, Kenya'da da devlet güçleri ayaklanmacılara karşı şiddet uyguladı, ateş edildi, göz yaşartıcı bombalar

kullanıldı. Devlet güçlerinin bu şiddeti sonucu, dört kişi hayatını kaybetti, onlarca ayaklanmacı yaralandı.

Ayaklanmanın patlak verdiği tarih de önemli. Başını Fransız emperyalizminin çektiği emperyalist devletler, Afrika'daki işbirlikçi devletlerle birlikte, Batı Afrika'da yedikleri tekmenin acısını çıkarmak, orada uğradıkları kayıpları Orta ve Doğu Afrika'da nasıl telafi edeceklerini görüşmek üzere **Kenya'da toplandıkları sırada, toplantıdan hemen sonra ayaklanma patlak verdi**. Kenya emekçi ve yoksul halkları bu asalakların evlerine dönmelerini bile beklemeden faşist Kenya hükümetine, emperyalizme ve kapitalizme karşı ayaklandılar.

Kenya, emperyalistlerin, özellikle ABD emperyalizminin Afrika kıtasında güvendiği devletlerin başında geliyor. Öyle ki, **NATO üyesi olmamakla**

birlikte "NATO üyesi olmayan stratejik ortak" muamelesi yapılıyor Kenya devletine.

Başında Genel Sekreter Booker Ngesa Omole'nin olduğu Kenya Komünist Partisi (Marksist) bu ayaklanmada etkin bir rol oynuyor. Kenya, halk ayaklanmalarına artık daha sık tanık oluyor. 2024'te devletin başındaki Ruto'nun getirdiği vergilere ve kötüleşen ekonomik koşullara karşı halk yine ayaklanmıştı. 2026 Mayıs ayındaki ayaklanma, bunun devamı sayılmalı. Kenya'da devrim halk ayaklanmalarıyla güç biriktiriyor.

Dünyanın farklı kıtalarında meydana gelen bu **iki gerçek halk ayaklanmasının ortak yanı** nedir? En özet haliyle söylersek, emperyalist devletlerin bağımlı ülkelere yönelik tam ekonomik ilhak politikası, bu politikanın işbirlikçi hükümetleri işçi sınıfı, emekçi ve yoksul kitlelere üzerinde baskı ve sömürüyü en ileri düzeye çıkarmaya zorlaması halk kitlelerinde ayaklanmalara yol açıyor.

Bu iki halk ayaklanmasından çıkarılması gereken en önemli sonuç budur.

Burada keyfiyete yer yok. Emperyalist ülkeler bağımlı ülkelere ekonomik tam ilhak politikasını dayatmak zorundalar. Bağımlı ülke devlet ve hükümetleri emperyalistlerin dayattığı bu politikalara harfi harfine uymak, sonuna kadar uygulamak zorundalar. Böylece, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, yoksul halkların ayaklanmalarının maddi zeminini kendi elleriyle güçlendiriyor; bir başka ifadeyle, devrimin mekanizmasını kendi elleriyle kurmuş oluyorlar.

İsyanlar, halk ayaklanmaları, toplumsal devrimler artık her yerde!

Eylemler Üniversiteyi Yeniden Açtı

Kurucu vakfına kayyum atandığı gerekçesiyle İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin faaliyetleri 22 Mayıs gecesi kararname ile durduruldu.

İstanbul Bilgi Üniversitesi'ne kayyum atanmasının temelinde, Eylül 2025'te Can Holding'e yönelik başlatılan soruşturma bulunuyordu. Soruşturmada, Can Holding yöneticilerinin suç örgütü kurarak kara para akladığı ve vergi kaçakçılığı yaptığı iddia edilmişti.

Operasyon kapsamında Can Holding bünyesindeki 121 şirkete TMSF kayyum olarak atandı. Kayyum atanan şirketlerden biri de üniversiteyi yöneten Doğa Bilgi Okulları İşletmeciliği oldu.

Üniversitenin kapatılması üzerine üniversitenin öğrencileri, akademisyenler, başta Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası olmak üzere eğitim sendikaları ve birçok demokratik kitle örgütü kampüste eyleme geçti. Kısa süre içinde protesto büyüyerek 23 Mayıs günü kampüs işgaline dönüştü.

1996'da faaliyete başlayan, 7 fakülte, 3 enstitü, 150'yi aşkın programa sahip Bilgi Üniversitesi'nde kararın ardından öğrenciler ve akademisyenler kampüste "Üniversite Bizimdir Kapatılmaz" diyerek eyleme geçti.

Eğitim sendikaları da akademisyenlere ve öğrencilere destek vermek için gelse de, kampüs girişlerine kurulan polis barikatları ve özel güvenlikler tarafından içeri girmeleri engellendi.

Kampüs içindeki eylemler 3. gününde devam ederken, içeride abluka altında tutulan öğrenci ve akademisyenlere polis saldırdı ve öğrenciler gözaltına alındı. Öğrencilerin kararlılığı sonucunda yol trafiğe kapanma noktasına geldi.

Burada kampüs önünde konuşan Öğretmen Sendikası Genel Başkanı Eren Edebali, eğitimin patronlara teslim edildiğini vurgulayarak, "Eğitim alanında patronların yeri yok. Sermayenin yeri yok" dedi ve sadece kendileri için değil, bu toplum için mücadele verdiklerini belirtti.

Cumhurbaşkanı Kararı ile kapatılan üniversitenin faaliyet izninin kaldırılmasına ilişkin karar, üç gün sonra eylemlerin büyümesi sonucu yürürlükten kaldırıldı. 24 Mayıs gecesi, yine Resmi Gazete'de yayımlanan kararla Bilgi Üniversitesi'nin kapatılmasına yönelik karar iptal edildi. YÖK Başkanı Erol Özvar, "Cumhurbaşkanımızın takdirleriyle İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde eğitim-öğretim faaliyetleri kesintisiz şekilde devam edecek" dedi.

Maden İşçileri Yine Eylemde

Edirne'nin Uzunköprü ilçesinde bulunan Özşen Madencilikte madenciler 3 aydır maaşlarının ve bir yıldan fazla bir süredir mesai ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle Bağımsız Maden-İş Sendikası öncülüğünde 22 Mayıs günü iş bıraktı.

İş bırakan ve açıklama yapan Özşen Madencilik işçileri adına konuşan maden işçisi "Biz burada bir yıldır bir savaş veriyoruz. Tam bir yıl oldu bu savaşı vermeye başlayalı. Bir yıldır biz mesai paralarımızı alamıyoruz. İstedüğümüzde de eski müdürler 'İsterseniz çalışın, isterseniz gidin, paranızı da almazsınız dediler. Bir yıldır boynumuzu

eğerek belki alırız ümidiyle çalışıyoruz" dedi.

Haklarını istediklerinde sürekli olarak oyalandıklarını aktaran maden işçisi, 15 gün önce şirkete sözlü tebligat verdiklerini söyleyerek "Dünyanın en zor mesleğini yapıyoruz madenciler olarak. Ama hakkımızı 3 aydır bu şirketten alamıyoruz. Bir yıldır mesai paralarımızı alamıyoruz. Biz bunu anlattığımızda da tamam baştan sonuna kadar haklısınız ama işte para yok. Biz çalışıyoruz. Biz o sarı bareti, mavi bareti, kırmızı bareti kafamızda giydiğimiz zaman çalışıyoruz. Biz sadece hakkımızı istiyoruz." dedi.

Başka bir maden işçisi ise "Yarın Yasin Bey'le bir görüşme yaptıktan sonra Kavacık'tan Uzunköprü'ye Atatürk Meydanı'na yürüyüş yapacağız. Bütün halkımızı bize destek vermeleri için oraya bekliyoruz" dedi.

Tüm işçilerin zor durumda olduğunu ve ailelerine durumu anlatamadıklarını ifade eden maden işçisi "Çocuğum bile bana artık 'Baba diyor para alamıyorsun niye çalışıyorsun orada?' diyor. Hepimizin kira borcu birikti. Bankalar üst üste arıyor. Banka senin buradan para almadığını anlamıyor" diyerek yaşadıkları zorlukları dile getirdi.

Enerji Bakanına seslenen maden işçileri "Artık sesimizi madenciler olarak duyun. Biz açız. Bizim çocuklarımız aç. Bizim evde bakmakta yükümlü olduğumuz evlatlarımız, eşlerimiz var. Biz 80 gündür para alamıyoruz. Bu kolay bir şey değil. 80 gün bir eve para girmemesi çok büyük bir olay. Türkiye ekonomisinde çok inanılmaz bir olay. Artık Ankara sesimizi duysun. Artık haber kanalları sesimizi duysun istiyoruz" dedi.

Ardından işçiler Kavacık köyünden yola çıkarak Uzunköprü Atatürk Meydanı'nda açıklama yaptı.

Hele Bir Sor Bana Madenci Kardeşim, Ben Hakettim Mi Bunu?

Kırklar 2 Nolu F Tipi'nde tutsak olan Sinan Koçum'un, Ankara'ya yürüyen maden işçilerine yazdığı mektubudur:

Sinan Koçum

Doruk Maden işçileri, açlık grevinin 8. gününde idiler. Aynı gün, Şakran Kadın Kapalı Hapishanesinde de 3 kadının tüm haklarının ihlalinin 6. ayı, süresiz açlık grevinin 89 günü...

Doruk Maden işçileri, almaları gereken maaşları ve özlük haklarının kıdem tazminatlarının üstüne yatan hırsız patronlarından haklarını alabilmek için yollar yürüdüler, barikatlar aştılar, gözaltına alındılar, gaz ve dayak yediler. Bir işçi, patronunun çaldığı maaşını istediği için önüne barikat kurulmasına, baskı yapılmasına o kadar öfkelenmiş ki, kasklarını yere vura vura kameralara doğru haykırıyor: "Patron devletten büyük mü?"

Devletin patronun değil de kendisinin karşısında durmasına isyan ediyorlar.

"Biz terörist miyiz kardeşim, biz terörist miyiz?" diyor maden işçisi...

Yani bu "bu muamele ancak bir teröriste yapılır" nazarında. Öyle denmiş, öyle öğretilmiş. Ama şimdi madem işçileri, bizzat eylem içinde başka şeyler de öğreniyorlar. Mesela patronun devletten büyük olduğunu öğreniyorlar. İşçi ekmek çalsa hapse atılacağını ama patron işçilerin parasını çalsa, işçiler de buna karşı çıksa, gene işçinin içeri atılacağını öğreniyorlar...

Sana bunları yapan patronların devleti kardeşim, bana da terörist diyor. Ben kaç küsür yıldır tutsağım tescilli bir terörist olmaktan. Bir sor hele bana kardeşim, senin emeğine çöken, hakkını istediğinde boğazına çökenler, bana neden böyle diyor diye... Ben bu sisteme karşı çıkmakta haksız mıydım ve bana yaptıklarında haklı mıydılar?

Patronun her şeye sahip olduğu kapitalist sistemi, emekçilerin her şeye sahip olduğu sistemle değiştirmek istiyorum ben.

Çalışmayan yiyemesin istiyorum ben. Çalışan da yaşasın hak ettiği gibi en güzelinden hayatı.

Sömürünün her türüne karşı olduğum için bir terörist olarak buraya kapatıldım ben buraya.

Şimdi sen de benim gibi, bu sistemin huzurunu bozan bir teröristin patronların devletin nazarında...

Şimdi ben sana soruyorum işçi kardeşim, tescilli bir terörist olan bana yapılanlarda haklılar mı yaparlar?

İşçiler dost kim, düşman kim eylem içinde öğrenir ve diyeceğim şu ki sana, düşmanlarının sana düşmanlarının kim olduğunu ezberletmesine izin verme, kendi kararını kendin ver.

Yeni Olgular Işığında Kopuşun Patikası -I

Umut Çakır

-I-

Trump'tan ibaret olmayan ABD yönetiminin akıl sağlığına ilişkin ciddi kuşkular, ilk bakışta **"soytarıları işe alırsan, elinde sirkten başka bir şey kalmaz"** sözünü doğrulasa da, bu soytarılar takımının yarattığı yıkım, sistemin en tepesinde bile kapitalist uygarlığın sonu tartışmalarını ateşlemiştir. Hürmüz Boğazı üzerinden başlayan kapişma, emperyalist kapitalist sistemin dünyayı (en azından kapitalizmin egemen olduğu dünyayı) yönetip şekillendirme kapasitesinin kalmadığının tüm işaretlerini gözler önüne serdi. İçinde "yıkım, çöküş, uygarlığın sonu" gibi kelime ve terimlerle dolu makaleler adeta sağanak misali yağmaya başladı.

Bakış ve ilgisini dünyaya yönelttiğinde sürekli "devrim rüzgarları" ile "faşizm süreçleri" arasında salınıp duran **Ergin Yıldızoğlu "kapitalist uygarlık kendi yarattığı sorunları yönetecek kapasiteyi artık üretmiyor" tespiti yapıyor** ama buradan devrimci sonuçlar çıkararak tutumdan özenle kaçınıyor. Öte yandan şaşırtıcı bir isim, Birgün gazetesinden **Mahir Ulutaş, tam teşekküllü bir uygarlık krizi tanıdıktan sonra, mühendis bir bakışın heyecan verici sonuçlarını aktarırken kaleminin keskinliğini esirgemiyor: "Dünya son hızla yine nonlineer sistemler ve ma-**

tematiksel kaos teorisinden bir analogi kurarsak, bir 'çatallaşma noktasına' doğru gidiyor. Bu dönemleri söz konusu fiziksel sistemlerden biliyoruz, geri dönüşümü olmayan tersinmez süreçlerdir, ama daha da önemlisi, en ufak müdahale bile etkisini üstel olarak gösterecek radikal sonuçlar doğurabilir" (17 Mart 2026 Birgün Gazetesi) Fiziksel sistemlerle analogi kurmak yerine, devrimler tarihi ile bir analogi kursaydı, tarif ettiği olgunun emperyalist kapitalist dünya sistemini "küçük bir müdahale ile" bile ortadan kaldıracak koşulları sağlayan "küresel devrimci kriz" tanımını yapması işten bile değildi.

Devrimci proleter yazını takip edenler, emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu uygarlık krizini uzunca süredir **burjuva sınıfın en tepelerinden yükselen "çöküş" çığıllıklarından öğreniyorlar.** Bu yüzden yaptıkları değerlendirmeler, gerçek devrimci sonuçlarına bir türlü ulaşamıyor. Örneğin Ergin Yıldızoğlu "yeteri kadar radikal ve somut bir kurucu vizyon..." ile başladığı cümlesinde bir göktaşı vaat ederken, civciv yumurtluyor: **"Borç rejimleri, hidrokarbon kapitalizmi, militarist ittifakların tasfiyesi..."** Mahir Ulutaş da ondan geri kalmıyor: **"Enerjide hızlı ve yaygın kamulaştırmanın yanında, yatırımların yerli ve yenilenebilir kaynaklara yönelmesi, organik tarım kamucu ulaşım politikaları ve**

endüstriyel yeniden yapılanma için bir plan..." Ejderha ekip pireler biçmek böyle bir şey. Bu sene başında kaleme alınan **"Fırtınanın Ortasında" makalesinde** iyimser bir cüretle emperyalist kapitalist dünya sisteminin kendi 89-91 anına doğru gittiği iddiasına yer verilmişti. Çok değil birkaç ay içinde, bu iddiaya güç katan pek çok olgu birikti. Bu yüzden konuyu daha detaylı ele almak kaçınılmaz oldu.

-II-

Bir dünya sistemi deyince ne anlıyoruz? En basit açıklamayla yetinelim; ekonomik-politik bütünlüğü olan bir üretim tarzının, dünyanın farklı coğrafyalarında egemen hale gelmesi ve bu farklı coğrafyalar arası iş birliği, iş bölümü ve tahakküm ilişkilerinin egemen üretim tarzı üzerinde şekillenmesidir. Önceki çağlarda köleci toplumlar ve devletler arasında da bir dünya sistemi bağlantısı vardı, feodal toplum ve devletlerde de tıpkı bugünün emperyalist-kapitalist sisteminde olduğu gibi, bu bağlantının sıklığı, sağlamlığı, kuşkusuz üretici güçlerin gelişme düzeyince belirlenen askeri teknik iletişim ve ulaşım olanaklarının yoğunluğuna bağlıdır.

Köleci üretim tarzının bir dünya sistemi haline gelişi binlerce yıl almış, doruğunu Roma İmparatorluğu ile yaşamış bu imparatorluğun çözülüşü-

Devrimci proleter yazını takip edenler, emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu uygarlık krizini uzunca süredir burjuva sınıfın en tepelerinden yükselen "çöküş" çığıllıklarından öğreniyorlar. Bu yüzden yaptıkları değerlendirmeler, gerçek devrimci sonuçlarına bir türlü ulaşamıyor.

ne eşlik eden yüzlerce yıllık bir çöküş süreci yaşamıştır. Gücünün doruğundaki Roma, bir dünya başkentidir. O yılların tüm diplomatik yazışmalarında böyle anılır ve gerçekten de o yılların bilinen dünyasında "bütün yollar Roma'ya çıkar". Kervan yollarının güvenliğini sağlayan ticari koloniler ve askeri karargahlar, köleci dünya sisteminin gelişimine yön verirken, "Pax Romana" askeri ittifakları düzenleniyordu.

İlk olarak Roma Bizans bölünmesi ile Pax Romana yani askeri ittifak çöktü; sonra köle isyanları ardı ardına sökün etti ve barbar kavimlerin istilaları kervan yollarını kurutarak ekonomik birliğe son verdi. Son adımda MS 476'da bir Cermen askeri lideri Roma'daki tahtı ele geçirdiğinde, köleci dünya sistemi çoktan dağılmış, Roma'nın ufak ve yakın topraklarında feodal derebeyliği hüküm sürmeye başlamıştı.

Feodalizmin dünya sistemi haline gelişi de yüzyıllar sürdü.

Roma'nın yıkılmasından 4 asır sonra Şarلمان'ın kurduğu Kutsal Roma-Germen İmparatorluğu, sonradan pek çok kez el değiştirecek olan hegemonik gücü feodal dünya sistemine kazandırdı. Yük hayvanlarının çektiği ticari kervanların yerini nehir mavnaları ve yelkenli gemiler; çıkırığın yerini yel değirmenleri aldı. Haçlı seferleri, ancak bir dünya sistemi seviyesine ulaşmış feodalizmin eseri olabilirdi.

Bu feodal dünya sisteminden ilk anda kıyıdaki irili ufaklı parçalar koptu. 1640'ta Hollanda, 1640-1688 yılları arasında İngiltere burjuva devrimlerine sahne olmuştu. **Devrimleri bir çağın belirleyicisi haline getiren darbe, feodal dünya sisteminin kalbi-ruhu olan Fransa'dan geldi.** 1789 büyük Fransız Devrimi, geri kalan feodal dünyayı öylesine korkutup sarsmıştı ki, Çarlık Rusya'nın askeri gücü için içine girmese, sistemin darmadağın olması işten bile değildi. Ama artık dünya fiilen ikiye bölünmüştü, feodalizmin alnına "köhnelik" damgası bir kez vurulmuştu. Bu yüzden 1848 devrimleri, halen az çok bir dünya sistemi olma özelliğini sürdüren feodalizm için yıkıcı bir fırtına haline geldi. Feodal hükümlerliklerin askeri anlamda son sigortası haline gelen Rusya, gelişmeleri seyretmekle yetinince, soyluların tabutuna son çiviler çakıldı. 1848 Devrimlerinin ülkeden ülkeye yayılma hızı posta, güvercinlerinin hızıyla eşleşti, karşısına askeri bir paktla çıkmak imkansızdı. **3 yıl sonra devrimin son barikatları terk edildiğinde, geride bir dünya sistemi olarak feodalizmin enkazı**

Bir dünya sistemi olarak doğuşundan bin yıl, baharında ilk çatlağın çıkmasından 300 yıl sonrasında feodalizm, 1848 ve onu izleyen 3 yılda dünya sistemi özelliğini kaybetmişti.

yatıyordu. Hala ayakta kalanlar, kaçınılmaz olana ayak uydurma gayretine giriştiler. Osmanlı, Çin, Rusya, Japonya hepsi aynı dönemde kendi kaderlerine terk edilmenin hüsraniyla, kapitalizmin önünü açan bir dizi reform hareketine sahne oldular.

Böylece feodal dünya sistemi önce parçalanıp, sonra teker teker dünya sahnesinden çekilmeye başladığında, yine bir dünya sistemi şeklini alacak olan kapitalizm onun hemen yanında ve hemen üstünde belirmeye başladı. **Kapitalizmin bir dünya sistemi haline gelip dünyaya egemen olması için asırlara gerek kalmadı.** Çünkü bu enkazın üzerinde yeninin bayrağını dikmek için İngiltere fazlasıyla güç ve kapasite biriktirmişti. Buharlı gemileri ve tren yolları ile "üzerinde güneş batmayan" geniş sömürge ağı ile ancak Roma ile kıyaslanabilecek bir dünya hegemonyası için İngiltere çok zaman harcamadı. Bir dünya sistemi olarak doğuşundan bin yıl, baharında ilk çatlağın çıkmasından 300 yıl sonrasında feodalizm, 1848 ve onu izleyen 3 yılda dünya sistemi özelliğini kaybetmişti.

Kapitalist üretim tarzı emperyalizme büyüyerek, bir emperyalist-kapitalist dünya sistemi haline geldiğinde, buhar kazanının yerini içten yanmalı motorlar, trenlerin yerini uçaklar, telgrafın yerini uydu iletişimi aldı. Yani daha önce görülmemiş sıklıkta ağlar, kurumlar, askeri paktlar, ekonomik iş bölümü, işbirliği ve bunları şekillendiren tahakküm ilişkileri moda ve biraz yavan bir terimle dünyayı "küresel köy"e çevirdi. Sistemin sıklığı, yarattığı çelişkilerin keskinliği ile yarışiyordu. Bu yüzden kopuş çok erken geldi, 1917 Ekim Devrimi ve 1945 halk devrimleri emperyalist dünya sisteminin mezar kazıcı alternatifini dünyanın

üçte birine yaydı.

20. yüzyılın ortalarında artık birbirlerine ölümcül düşman iki dünya sistemi bulunuyordu. Daha uzun geçmişe birikime ve deneyime sahip olan taraf, emperyalist-kapitalist dünya sistemiydi. **Üstelik ölümcül bir düşmanla burun buruna olmak,** askeri paktların kurulmasını hızlandırıyor, dünyanın geri kalanına boyun eğdirecek emperyalist tahakkümün bütün ekonomik ve zor araçlarının tek bir merkezde, ABD hegemonyasında toplanmasını kolaylaştırıyordu.

Buna karşılık ilk kez bir dünya sistemi olmanın deneyimine girişen sosyalist sistem, bir yandan ağır ekonomik ablukaya ve diğer yandan askeri tehditlere karşı çözümler üretmek zorunda kalıyordu. **SSCB-Çin kapişması, bir dünya sistemini sağlamlaştırmanın başta gelen koşulu olan hegemonik güç merkezini tartışmalı hale getirmişti.** Devrimlerini gerçekleştirmiş ülkelerin çok farklı gelişme aşamasında olmaları, bir diğer koşul olan ekonomik entegrasyona karşı direnç oluşturuyordu. Kurulan askeri pakt (Varşova Paketi) tümüyle savunmaya yönelikti ve işlevsizdi. Fakat sadece Vietnam Devrimi için sınırlı bir iş birliği göstermiş Angola, Afrika boynuzu, Namibya ve Afganistan gibi sosyalist dünyayı korumaya dönük askeri operasyonlarda SSCB ve Küba dışında faal bir katılım gösterememiştir. **Coğrafi uzaklıklar sisteme çok dağınık bir yapı kazandırıyor,** bu da pek çok az ekonomik ve askeri güçlüğü neden oluyordu.

İlk deneyimin bu türden zaaflarına rağmen sosyalist dünya sisteminin varlığı, emperyalist-kapitalist dünyanın ezilen-sömürülen kitleleri için bir umut çekim merkezi, çekilen acılara ve mücadelenin kayıplarına karşı

Sosyalizm kafa kafaya her alanda çarpıştığı emperyalist-kapitalist sistem karşısında bir çekim merkezi haline gelmeyi, ancak bir dünya sistemi olma özelliğini koruyarak başarabilirdi. Ne var ki ilk deneyimin kaçınılmaz zayıflıkları baskın çıktı. Ve sosyalist dünya sistemi, kendinden öncekilerin dağılışıda izlediği patikayı tekrar etti.

tahammül seviyesini yükselten bir yaşam tahayyülünün canlı kanlı örneğidir. **Sosyalizm kafa kafaya her alanda çarpıştığı emperyalist-kapitalist sistem karşısında bir çekim merkezi haline gelmeyi, ancak bir dünya sistemi olma özelliğini koruyarak başarabilirdi.** Ne var ki ilk deneyimin kaçınılmaz zayıflıkları baskın çıktı. Ve sosyalist dünya sistemi, kendinden öncekilerin dağılışıda izlediği patikayı tekrar etti.

Ekonomik entegrasyon bozulmaya uğradı. **Çin, kendi özgün yolunu çoktan ilan etmişti;** Doğu Avrupa halk iktidarları, artık ihtiyaç duydukları kaynakları kapitalist dünyadan borçlanıyordu. Sonra **askeri pakt neredeyse bir gecede dağıldı.** Bu ikisinin yokluğu, bir dünya sistemi olma iddiasının altını boşalttı ve bu iddiaya yaslanan ideolojik savunma hatları hızla etkisiz kaldı. Küçük burjuva dünya görüşünden kaynaklanan karşı devrimler için uygun iklim oluştu. Ve nihai noktayı sistemin -hegemonik olmasa da- nirengi taşının yerinden çıkması, yani SSCB'nin dağılması koymuş oldu. En önemlisi, düşman yani emperyalist kapitalist dünya sistemi halen ayakta, tüm kurumları ve askeri paktlarıyla iş başındaydı. **Sosyalizm sadece 3 yılda bir dünya sistemi olmaktan çıkmıştı** ve geride kalan sosyal ülkeler kendi başlarının çaresine kendileri bakacaktı.

Buraya kadarki irdelemelerden, bir dünya sisteminin dağılışı az çok birbirine benzeyen patikalarını ayırt etmek mümkün. Kuşkusuz koca bir tarih üzerinde kondukları her kısa özet, tanım gibi oldukça eksik. Kimi eğilimleri henüz tamamlanmamış bu

tanım, ele alacağımız güncel tartışmalara ışık tutacak uygunluktur.

Bir dünya sistemi;

1) Onu açıkça tutan askeri ittifak artık sürdürülemez olduğunda ya da fiilen veya resmen dağıldığında;

2) Etkin işlemesini sağlayan çıkar birliğini her egemen için yararlı kılan ekonomik yapı, finansal mimari, ticari ilişkiler vs artık kendini yeniden üretiliyorsa ve tarafların çıkarlarını ortaklaştırmak yerine ayrıştırmaya başlamışsa;

3) Varlığını meşrulaştıran ideolojik savunma hatları çöktüyse;

4) Sistemin yönetici sınıfında bir yenilgi psikolojisi bir çıkış stratejisinin olmayışıyla kendini ele veren umutsuzluk başka gösterdiyse ve bu yönetici gruplar birbirlerini suçlamaya başladılarsa;

5) Tüm bunların sonucu olarak sistemin ezip sömürdüğü kitlelerdeki yıkıcı öfkenin önündeki barikatlar etkisini yitirdiyse;

6) Ve nihai noktayı koyan o gelişme, sistemin tüm yönlerden (askeri, ekonomik, ideolojik) ayakta tutan hegemon güç, sistemi artık sırtında taşıyamayacağını görüp bir kenara çekilirse ya da onun bu yükü artık sırtlayamadığını görenler tarafından terk edilirse; işte o zaman bir dünya sistemi iş birliğinin sıklığına, hegemon gücün etkisine, iletişim ve ulaşımın gelişim seviyesine bağlı olarak yeni toplumu ve yeni dünya sistemini kurmaya aday güç karşısında şu ya da bu hızla tarihin çöplüğünü boylar.

Genel tanımın içinde 5. madde yani kitlelerin yıkıcı öfkesi, sosyalist dünya sisteminin dağılmasının etkin bir ögesi olmamıştır. Ve burada

numaralanan olgular, tarihin farklı dönemlerinde farklı sıralarla birbirlerinin neden ve sonuçları olarak belirebilir. Şimdi bu genel tanım ışığında, emperyalist-kapitalist sistemin kendi 89-91 momentumuna nasıl ilerlemekte olduğuna bakabiliriz.

-III-

Emperyalist kapitalist dünya sisteminde ABD hegemonyası altında geçen 80 yıla askeri ittifaklar damga vurdu, politik zor ekonomik zorun ayırmaz bir parçası haline geldi. Askeri paktların dünya sistemine bu etkisi, silah teknolojisinin teknik gelişmesi ile öncülük edecek seviyelere çıkmasından ve **sosyalist dünya sistemi gibi daha ileri bir toplum karşısında sürekli teyakkuzda kalma zorunluluğundan** doğuyordu.

NATO doğrudan sosyalist dünyanın karşısına çıkarılmış bir cephe hattıydı ve askeri paktın merkez unsuruydu ama tek unsur değildi. Latin Amerika'da işbirlikçi orduları eğiten, işkence ve darbeleri rutin uygulama haline getiren Amerika Kıtaları Okulu (SOA), tüm Güney halklarının üzerinde sallanan kılıçtı. Japonya, Tayvan, Filipinler, Güney Kore dörtgenine konuşlu Pasifik karargahı, sosyalist dünyanın da çeperini saran bir duvar hattıydı. Orta Doğu, Afrika gibi geniş bir coğrafyaya yayıldı, yüzlerce askeri üssün merkez karargahı CENTCOM, askeri paktın doğrudan ABD tarafından yönetilen diğer etkili unsuruydu.

İlk önemli gedik, daha 1990'larda NATO'da baş gösterdi. ABD'nin baskın etkisine karşı şartları eşitlemeye heveslenen Avrupalı emperyalistler, **"madem ki NATO sosyalist dünyaya**

karşı kuruldu, şimdi sosyalist dünya dağıldığına göre NATO'ya gerek yok" fikrini alttan alta işlemeye başladılar. Yugoslavya'da kışkırtıp geliştirdikleri iç savaş, AB emperyalizminin kendi rüştünü ispatlama fırsatı doğurdu. Bunu bir ölçüde başardılar ve ABD'yi işin içine sokmadan, savaşan tarafları Dayton Malikanesinde buluşturdular. Fakat görüşmeler sürerken, ABD'nin sahaya sürdüğü satılık milislerin tertiplediği **Srebrenitsa Katliamı** bu oyunu bozdu. Bir anda beceriksiz duruma düşen AB'li efendilerin yerine, o yılışık kibriyle Clinton Avrupa'yı bir beladan kurtaran kişi olarak belirdi. Yarım kalan işi tamamlamak üzere tertiplenen Kosova krizinde (1999) artık kimse dönüp Berlin'e, Paris'e bakmıyor; ama NATO karargahının bulunduğu Brüksel'e, onun ABD'li komutanlarına bakıyordu. **Onbinlerin kanı, komalık NATO'ya serum niyetine akıtılmıştı.** Aynı yıl NATO, 21. yüzyılın bir "Ayaklanmalar Yüzyılı" olacağı tespiti yaptı. Bu, NATO'nun devamı için uydurulmuş bir bahane değildi. Emperyalist kapitalist dünya sisteminin karşılaştığı en geniş çaplı meydan okumaya tedbir olarak NATO'yu "küresel iç savaşın mihver gücü" haline getirmek içindi.

NATO içinde hegemonik güç olma heveslerini kolayca bastıran ABD, bu hareketinin bedelini ağır ödeyecekti. Çünkü AB'li emperyalistler, tıpkı Japonya gibi askeri güç kapasitesini geliştirmeyi bir kenara bırakarak, kaynaklarını ABD'ye karşı ekonomik avantaj yakalama peşin-

Onbinlerin kanı, komalık NATO'ya serum niyetine akıtılmıştı. Aynı yıl NATO, 21. yüzyılın bir "Ayaklanmalar Yüzyılı" olacağı tespiti yaptı. Bu, NATO'nun devamı için uydurulmuş bir bahane değildi. Emperyalist kapitalist dünya sisteminin karşılaştığı en geniş çaplı meydan okumaya tedbir olarak NATO'yu "küresel iç savaşın mihver gücü" haline getirmek içindi.

de harcadılar. Askeri rekabetin bir yana konması, NATO içinde asimetrik bir boşluk doğurdu. 2011'de Fransa Libya'ya karşı Birleşmiş Milletler'in çıkardığı müdahale kararını, NATO'yu beklemeden uygulamaya kalktığına, bu boşluğun tüm boyutları ortaya çıktı. Dönemin Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy, muhtemelen Kaddafi ile girdiği akçalı işlerin kanıtlarını bir an önce yok etme telaşıyla bu adımı attığında, bir hafta dolmadan stratejik askeri mühimmatın tükendiğini dehşetle gördü. Böylece anlaşıldı ki, küresel iç savaşta mihver güç olan NATO, sadece bir ayağında nal bulunan topal bir attı. Ve her şey o tek nalin sahibi ABD'nin gücüne, prestijine, caydırıcı imajını sürdürüp sürdürememesine bağlıydı.

Boşluğu doldurma gayesi ile AB, NATO'yu genişletme programına ağırlık verdi ve muazzam bir askeri-sınai potansiyele sahip Ukrayna, 10 Doğu Avrupa ülkesine bedel bir hedef olarak seçildi. Avrupa'nın kışkırttığı bu oyuna ABD'nin katılımı için son derece güçlü bir gerekçeyi, çok sonra, Hudson Enstitüsü raporu itiraf edecekti: "*SSCB insanlığın tarihinden külliyen silinmeli, yok edilmelidir. İzleri bugün Rusya'da fazlasıyla vardır.*" Fakat fena çuvalladılar, **rakipleri hem çok dışlıydı, hem stratejik bir akla sahiptir.** Donetsk-Luhansk Halk Cumhuriyetleri, Ukrayna'da faşist darbeye karşı muazzam bir direniş sergilerken, Moskova'daki yönetim NATO'nun Afganistan'ı terk ettiği tarihe kadar sabırla bekledi, böylece arka cepheyi garantiye almış oldu.

Ukrayna'daki Taurus gibi havalı ve ürkütücü isimler taşıyan en güvenilir NATO silahları, Rusya'nın üstün askeri teknolojisi karşısında ezildi. Küresel iç savaşın mihver gücü, derin çukurda debelenen topal ata dönüştü ve ABD'nin askeri kapasitesi, onu çıkartan çukurdan çıkaracak gücü üretmedi. Bundan sonra gelişmeler NATO'yu ölüme taşıyan, yokuş aşağı bir ivme kazandı. Önce Grönland krizi müttefikler arası güven ilişkisini tüketti, sonra Hürmüz kapışması ite kaka sürdürülen ittifakın altındaki halıyı çaktı. **Fransa ve Almanya daha iyisini yaratabilecekleri umuduyla değil ama bir ölüyü artık taşımak istemediklerinden** bir AB askeri ittifakı arayışlarına açıktan girdiler. Sıkı bir NATO eğitiminden geçtiğine kuşku duyulmayacak bir kişi, emekli tümamiral Deniz Kutluk, gelinen noktayı şu sözlerle itiraf ediyor: "**NATO'nun kalmadığını düşünmek daha pratik.**" Aynı derecede pratik olan başka şey şu: **Emperyalist kapitalizmin**

ABD hegemonyası altında bir dünyaya sisteminin güvencesi olabilecek askeri kapasiteyi kaybettiği Ukrayna'da apaçık ortaya çıkınca, sadece NATO değil, geri kalan tüm askeri paktların da kalmadığını düşünmek. Bu pratik düşüncenin sonucu olarak Japonya, II.Dünya Savaşı'ndan beri militarizmin gelişimine sınır çeken anayasa hükmünü kaldırmak üzere harekete geçti. Gerçekte Japon askeri teknolojisi, ABD'den hiç de geri kalmıyor, tersine bazı alanlarda onu geçiyordu. Örneğin; ABD hipersonik füze için yıllardır yaptığı denemeler başarısızlığa uğrayınca Japonlara başvurdu ve onlar olağanüstü kısa bir sürede ABD'ye tek birimi 40 milyon dolara mal olan aşırı pahalı bir hipersonik füze sistemi kurdular. Japonya'nın militarizme sınır çeken anayasal engelleri kaldırma girişimini, basitçe "emperyal milliyetçiliğin" yükselişi gibi görmek, yüzeysel bir bakıştır. Japonya bunu emperyalist kapitalizmin bir dünya sistemi olarak ortadan kalkacağı ve geriye kalanların kendi kaderlerine terk edileceği günlere hazırlık için yapıyor.

Aynı yolu kat eden bir başka emperyal güç Almanya'dır. Her dönemin değişmez savunma bakanı olarak Alman finans kapitalinin gözdesi Boris Pistorius, hazırladığı "genel savunma konsepti"nde **NATO'da oluşan stratejik boşluğu Avrupa merkezli lider askeri kapasite ile doldurmayı amaçlıyor.** Ekonomik çöküşü saklama gereği duymayan başbakan Mertz'in "*artık refah devleti değiliz*" itirafını Genelkurmay başkanının Ukrayna savaşını kastederek, "*bu savaş bize en az 5 yıl daha lazım, yoksa güvenlik toplumuna geçemeyiz*" itirafıyla birleşince gerçekten Almanya'nın Avrupa çaplı bir iç savaş için orada hazırladığı daha iyi anlaşılır. Böylece emperyalist-kapitalist dünya sisteminin büyük güçleri ya sadece bölgesel güvenlik ya da bir iç savaşa karşı askeri kapasiteyi yeniden ayarlıyorlar. Bir dünya sisteminin ana kolonlarından biri olan, dünyayı çepeçevre saran askeri paktların yerini iç savaş orduları alıyor.

Bu gelişmenin ekonomik entegrasyonlara, tahakküm ilişkilerine vurduğu darbe tartışılmaz. Zamanında bir ABD'li general "McDonnell Douglas'ın F16'ları olmadan McDonald's hiçbir yerde şube açamaz" demişti. Şimdi emperyalizm sistemin ekonomik temelindeki muazzam tektonik kaymalara, bunun yarattığı büyük depremlere ve yıkıma göz atma sırası geldi.

Karşı Devrimci Terörün Küresel Mimarisi

Moskova'da RFKP tarafından 23-27 Mayıs tarihleri arasında düzenlenen "Uluslararası Antiterörist Forum"da Mücadele Birliği Platformu'nun sunduğu konuşma metnini paylaşıyoruz.

"Terörizm" kavramını tanımlama meselesi, ne salt dilbilimsel bir alıştırmaya, ne de tarafsız bir hukuki arayıştır. Bu mesele, doğası gereği bir sınıf mücadelesi alanıdır. Terörün tanımı konusunda evrensel bir uzlaşma beklemek, tüm toplumsal olguların bir sınıf karakteri taşıdığı temel gerçeğini görmezden gelmektir. Birbirine zıt çıkarları olan sınıflar aynı olaya baktıklarında, aynı gerçekliği görmezler. Bu nedenle, burjuva terminolojisinin sis perdesini aşmalıyız.

Teknik olarak, terörizmi bir yöntem olarak tanımlamak, çok daha kesindir; belirli bir siyasi hedefe ulaşmak için, yalnızca veya başlıca teröre başvurmak. Marksist bir bakış açısıyla, bunu reddediyoruz. Pasifist olduğumuz için değil, kurtuluşun bir "kahraman"ın ya da bir komplocunun tek başına eylemi ile değil, yalnızca işçilerin ve emekçi kitlelerin mücadelesinin sonucu olarak elde edilebileceğini anladığımız için. Ancak, bireysel eylem ile sistematik bir mücadele yöntemi arasında keskin bir çizgi çekmeliyiz.

Bu da bizi zor teorisinin diyalektiğine getirir. Zor, sınıfların ötesine geçen bir tanımla değerlendirilemez; sınıf temelinde ve tarihin akışına göre değerlendirilmelidir. Tarihin çarklarını hızlandıran, insanlığı ileriye iten bir "devrimci zor" vardır. (Engels'in "Herr Duhring"e yanıtında yazdıklarını hatırlayın.) Ve bu çarkları sıkıştırmaya, zamanı dondurmaya ya da bizi geriye sürüklemeye çalışan bir "karşı devrimci zor" vardır. "Her türlü zora karşıyız" demek, "her türlü savaşa karşıyız" demek kadar entelektüel açıdan boş bir ifadedir. Köle sahibinin şiddetini kölenin direnişiyle eşit tutamazsınız. Lenin'in bize öğrettiği gibi, komünistler devrimci savaşların yanında yer almalıdır; ezilen ve sömürülen sınıfların sömürücülere karşı yürüttüğü devrimci savaşların.

Yoldaşlar,
Kapitalist sınıf ilerici olmaktan çıktığı andan itibaren, "karşı devrimci zor"u birincil aracı haline getirdi. Sermayenin krizi derinleştikçe, işçi sınıfına ve özellikle komünistlere

yönelik devlet terörü bir istisna değil, kural haline geldi.

Faşizm, "mali sermayenin en gerici, en şovenist ve en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğü" olarak, söylediklerimizin en açık ve tartışmasız kanıtıdır.

Büyük Ekim Devrimi'nin zaferiyle birlikte, 20. yüzyıl boyunca emperyalist mali sermaye, sosyalizmin yükselişini bastırmak için çeşitli karşı devrimci araçlar tasarladı. Bunlardan en kötü şöhretli olanlarından biri "Yeşil Kuşak" projesidir. Buna "İlimli İslam", "Siyasal İslam" ya da "Radikal İslam" adını verseler de, kuklacılar aynı kaldı. Bu hareketler, ulusal devrimci cephelemleri parçalamak, sosyalizme yönelen devletleri sabote etmek ve işçilerin zaten iktidarı ele geçirdiği yerlerde karşı devrimi kışkırtmak için örgütlendi ve finanse edildi. Bu planın Afganistan dağlarında, Sincan'da, Orta Asya'da, Batı Asya'da ve Afrika'da açıkça işlediğini gördük.

Emperyalist mali sermaye, Büyük Ekim Devrimi'nin zaferinden hemen sonra neden bu yöne saptı? Çünkü Lenin'in vurguladığı gibi, Büyük Ekim Devrimi ile yeni bir çağa girmiştik: emperyalizmin çöküş ve proleter devrimlerin yükseliş çağı. Bu dönem, günümüzde daha da derinleşti. Emperyalist mali sermayenin dünya çapında faşizme başvurması ve faşistleri desteklemeye, örgütlemeye ve silahlandırmaya başlaması, tam da çağımızın bu belirleyici özelliğinin sonucudur.

Dolayısıyla bugün niteliksel bir dönüşüme tanık oluyoruz. Artık sadece "yerel hücreler" veya "yeraltı grupları" ile uğraşmıyoruz. Artık devlet düzeyinde terör örgütleri ile karşı karşıyayız.

Suriye ve Ukrayna'daki trajedilere bakın. Bunlar sadece iç çatışmalar değil; bunlar "terörist yetiştirme çiftlikleri" olarak tasarlandı. Suriye çatışmasının başlarında, bunu bir "dini-faşist yetiştirme çiftliği" olarak tanımlamıştık. Geçmişte kaba saba yapılan şey, şimdi korkutucu bir örgütsel hassasiyetle yürütülüyor. Ukrayna'da ise aynı mekanizmanın

neo-Nazi çeteleri aracılığıyla kullanıldığını görüyoruz. Bu güçler bu laboratuvarlarda "üretiliyor" ve ardından emperyalist mali sermayenin gerici çıkarlarına hizmet etmek üzere küresel olarak ihraç ediliyor.

Neden şimdi? Neden bu tırmanış?

Devlet düzeyinde karşı-devrimci terörün hızlanması tesadüf değildir. Bu, ölmekte olan bir sistemin belirtisidir. Geçen yüzyılın sonundan bu yana, emperyalist-kapitalist düzenin çöküşü hız kazanmıştır. Buna karşılık, kitlelerin "Yeni Dünya" özlemi daha da güçlendi. Emperyalizmin çöküşü ve sosyalizmin kaçınılmaz yükselişinin yaşandığı bir çağda yaşıyoruz.

Ulusal sınırları aşan emperyalist finans sermayesi, kendi çöküşünü yavaşlatmak için bir Küresel İç

Savaş ilan etti. Kiev'deki neo-Nazi kadroları ve Levant'taki dinci-faşist çeteler, bu küresel kampanyanın şok birlikleridir. Afrika'daki El Şebab ve JNIM'den Batı Asya'daki El Kaide kalıntılarına; Avrupa'daki beyaz üstünlükçü hücrelerden Kiev rejiminin Mali'ye kadar gönderdiği neo-Nazilerine kadar; bunlar bağımsız aktörler değildir. Bunlar, tek bir karşı-devrimci terörün küresel boyutlarıdır.

Sonuç olarak,

Bu yapıyı olduğu gibi tanımalıyız. Terörle mücadele, ABD elinde bir oyuncağa dönmüş olan Birleşmiş Milletler masalarında tanımlanan bir "güvenlik" meselesi değildir; çürüyen emperyalist sistemin çaresiz, şiddetli sarsıntılara karşı verilen mücadeledir. Açık konuşalım: bu küresel iç

savaş, insanlığa sunacak bir geleceği olmayan bir sistemin son cephesidir. Emperyalist mali sermaye ve emperyalist devletlerin bu politikalarına karşı tepkimiz, salt savunma ile sınırlı kalmaz. Çağımızın tarihsel gerekliliği, emperyalist-kapitalist mekanizmanın tamamen ortadan kaldırılması ve işçi sınıfı tarafından iktidarın örgütlü bir şekilde ele geçirilmesidir. Tekelci kapitalizmi ve emperyalist mali sermaye egemenliğini ortadan kaldırmadan ve üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetine son vermeden faşizme ve faşist teröre son veremeyiz. Bu küresel karşı-devrimci terörü durdurmak için onun köklerine saldırmalıyız. Onlar için çöküş dönemi, sosyalizm için zafer dönemi olmalıdır.

Lugansk'ta Okul Bombalandı

Neo-Nazizmin kalesi Ukrayna, 21 Mayıs'ı 22 Mayıs'a bağlayan gece Lugansk Halk Cumhuriyeti'nde bir okulu bombaladı, 40 çocuk öldürülürken 40 çocuk da yaralandı.

Ukrayna Silahlı Kuvvetleri, LH-C'de Starobilsk'te gece boyunca 4 İHA ile Meslek Yüksek Okulu eğitim binası ve yurduna saldırı düzenledi. Saldırı sırasında binanın içinde 14 ile 18 yaşları arasında 86 öğrenci bulunuyordu.

İlk rapora göre 39 kişi yaralandı, 9 kişi hastaneye kaldırıldı, yaklaşık 18 çocuk da enkaz altında kaldı. Hızla enkaz kaldırma ve arama kurtarma çalışmalarına başlandı. Saldırı nedeniyle, Starobilsk'teki idari binalar, dükkanlar ve özel evler de hasar gördü.

Haberin duyulması üzerine Rusya, bir eğitim kurumuna yapılan bu "kasıtlı saldırı" üzerine BM Güvenlik Konseyi'ni acil toplantı yapmaya çağırdı.

Rusya Federasyonu Soruşturma Komitesi de, saldırının kasten yapıldığını açıkladı; bunun sivil altyapıya yönelik saldırılar açısından, yakın tarihin en ciddi olaylarından biri olduğunu vurgulayarak "Çocukların eğitim gördüğü ve yaşadığı sivil bir tesise yönelik kasıtlı saldırıya uluslararası kuruluşların yanıt vermesini bekliyoruz. Ayrıca uluslararası toplumun olaya ilişkin uygun bir değerlendirme yapmasını da bekliyoruz. Uluslararası insancıl hukuk açısından bakıldığında, bu tür eylemler savaş suçu olarak değerlendirilebilir ve değerlendirilmelidir." dedi.

Rusya Dışişleri Bakanlığı ise saldırının tüm sorumlularının tespit edileceğini ve kaçınılmaz biçimde cezalandırılacağını açıkladı.

Rusya Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Mariya Zaharova da, uluslararası toplumun Ukrayna Silahlı Kuvvetleri'nin Lugansk Halk Cumhuriyeti'ndeki (LHC) Starobilsk kentinde bir kolej ve öğrenci yurdunu hedef alan terör saldırısına kayıtsız kaldığını belirtti.

Küba Boyun Eğmeyecek

Tehditler havada uçuşuyor. ABD emperyalizmi, kendisine ve sisteme en büyük tehlike olarak gördüğü Küba'ya yönelik saldırı ve tehditleri artarak sürüyor. Bunlardan sonuncusu; Raul Castro'yu suçlayan iddianameler ve USS Nimitz uçak gemisi saldırı grubu, 20 Mayıs'ta Karayip Denizi'ne girerek Küba'ya yaklaştırması oldu.

Yakıt ablukası yüzünden Kübalıların hayatını durma noktasına getiren emperyalizm, el yükseltmeyi sürdürüyor. Batı Asya'da çıkmaza giren ABD, ihtiyacı olan zaferi kazanmak için gözünü bir kez daha Latinlere çevirdi. Küba Devriminin tarihi liderlerinden 94 yaşındaki Raúl Castro'ya karşı federal bir iddianame hazırlayan emperyalizmin, Venezuela'da Maduro'ya yönelik uyguladığı operasyon benzeri bir saldırı planladığı söyleniyor.

Şubat 1996'da Küba'nın savunma bakanı olan Raúl Castro, Brothers to the Rescue adlı grup tarafından işletilen iki uçağın düşürülmesi ile suçlanıyor. İddianamede Raúl Castro'nun yanı sıra, hava sahasının tekrar tekrar ihlal edilmesi nedeniyle Küba hava sahasını savunan beş Kübalı askeri pilot da yer alıyor.

1991 yılında Miami'de, CIA ajanı ve Domuzlar Körfezi gazilerinden José Basulto tarafından, Küba Devrimini yok etmek için kurulan bir terör ağının parçası olan "Kurtarma Kardeşleri" Küba hava sahasına tekrar tekrar izinsiz girişler yapıyordu. Küba turizm hedeflerine yönelik bombalamalar, suikast planları ve paramiliter operasyonlar gerçekleştiriyordu.

1994 ve 1996 yılları arasında bu şirket 25'ten fazla ihlalde bulunan bu "şirket"e ait uçakların düşürülmesi bugün, Küba Devriminin liderlerinden biri olan Raul Castro'yu hedef almak için bahane oluşturuyor.

14 Mayıs'a gelindiğinde, ABD'nin yakıt ablukası Küba'nın rezervlerini tüketti, ABD'nin Küba kıyılarına gözetleme uçuşları arttı, bu tehditlerin üzerine CIA Direktörü gelerek, Washington'ın siyasi teslimiyet talebini ilettili, ardından dünyanın en büyük askeri gücü tarafından desteklenen yüzen bir hava üssü olan Nimitz geldi.

Bu devrimci adanın en zor zamanlarından birinde silahlı kuvvetler de dahil olmak üzere ülkenin devrimci kurumlarını bir arada tutan Raul Castro için Küba Devrimci Hükümeti tüm suçlamaları reddetti

ve Küba'nın hava sahası ihlallerine karşı kendini savunma hakkını savundu.

Küba'nın açıklaması, Raúl Castro'ya ve sosyalist devrime destek beyanıyla sona eriyor, Küba halkının "vatanı ve sosyalist devrimi savunma" kararlılığını yeniden teyit ediyor.

ABD'nin egemen sınıfının tahammül edemediği şey de bu: Egemenliğini savunan ve teslim olmayı reddeden bir Küba!

Küba'nın özgür halkı, devrimci iktidarı, ne bu tehditlere, ne de saldırılara boyun eğmiyor, eğmeyecek. Dünya halklarının, anti emperyalist ülkelerin dayanışması ile abluka altındaki yaşamı daha katlanılır hale gelen Küba, bu ablukayı yıkacak.

Küba halkı, Küba devrimci hükümeti, Küba devriminin liderleri yalnız kalmayacak!

